

Äldste Wilford W. Andersen

i de sjuttios kворum

Vår Återlösares klippa

Jag vittnar om att de som håller hans bud får större tro och bopp. De får styrka att övervinna alla prövningar i livet

För många år sedan besökte jag Nauvoo i Illinois med min familj. Kyrkans första medlemmar kom dit för att få en fristad. Många av dem hade förlorat sitt hem och sin gård, och några hade förlorat nära och kära på grund av de ökande förföljelserna. De samlades i Nauvoo och byggde en ny och vacker stad. Men förföljelserna var obevekliga och 1846 var de återigen tvungna att lämna sitt hem — den här gången mitt i vintern. De radade upp sina vagnar på Parley Street och väntade på sin tur att få korsa Mississippiflodens isbelagda vatten mot en okänd framtid.

När vi stod på Parley Street och tänkte på deras svåra situation drogs min blick mot en rad träskyltar som satt fastspikade på staketstolpar. Där stod det inristade citat från de lidande medlemmarnas dagböcker. När vi läste citaten upptäckte vi till vår förvåning att orden inte var fyllda av förtvivlan eller missmod utan av tilltro och hängivenhet och till och med glädje. De var fyllda av hopp, det hopp som återspeglas i följande citat från Sarah DeArmon Richs dagboksanteckning från februari 1846: "Att påbörja en sådan resa på vintern ... kan tyckas vara som att vandra in i dödens käftar, men vi hade tro ... [och] vi gladdes åt

att vår befrielses dag hade kommit."¹

De första medlemmarna saknade visserligen ett hem, men de saknade inte hopp. Deras hjärta hade krossats, men deras ande var stark. De hade lärt sig något djupgående och viktigt. De hade lärt sig att hopp, som följs av fridens och glädjens välsignelser, inte hade med omständigheterna att göra. De hade upptäckt att den sanna källan till hopp är tro — tro på Herren Jesus Kristus och på hans oändliga försoning, den enda säkra grund vi kan bygga vårt liv på.

I dag exemplifieras den här viktiga principen av en annan grupp pionjärer. Tisdagen den 12:e januari drabbades Haiti av en omfattande jordbävning.

Jordbävningen orsakade stor förödelse i huvudstaden Port-au-Prince. Följderna var förkrossande — omkring en miljon människor blev hemlösa och över 200 000 rapporterades döda.

Medan världen följde det exempel-lösa internationella gensvaret pågick en annan anmärkningsvärd och inspirerande hjälpsats i Port-au-Prince. Den leddes av en kommitté bestående av lokala ledare i kyrkan som organiserats enligt prästadörets mönster och som verkade under inspiration. Kommittén bestod bland annat av de två stavspresidenterna och de två hjälpföreningspresidenterna i stavarna i Port-au-Prince, samt missionspresidenten som vid 30 års ålder presiderar över 74 heltidsmissionärer i Haitimissionen Port-au-Prince. Alla missionärerna var från Haiti och som genom ett under skadades inte någon av dem i den förödande jordbävningen.

Kyrkans resurser lades i dessa lokala inspirerade ledares händer, bland annat generösa bidrag från många av er. Haitis folk är mycket tacksamma för era bidrag. Under kommitténs ledning anlände lastbilar med förnödenheter från Dominikanska republiken nästan omedelbart. Inom några dagar efter jordbävningen anlände flygplan med mat, vattenreningssystem, tält, filter, medicinsk utrustning och ett läkarlag.

Kyrkans nio kapell i och runt Port-au-Prince var i stort sett oskadade — ännu ett anmärkningsvärt underverk. Under veckorna som följde efter jordbävningen fick kapellen härbärga över 5 000 haitier och blev baser från vilka mat, vatten och medicinsk vård distribuerades. Grundläggande behov avhjälpes och viss ordning kunde skönjas i kaoset.

De trofasta haitiska medlemmarna har lidit enormt, men de är fyllda av

hopp inför framtiden. Liksom de första pionjäreorna 1846 hade deras hjärta krossats, men deras ande var stark. Också de lär oss att hopp och lycka och glädje inte skapas av våra omständigheter, utan av vår tro på Herren.

Profeten Mormon, som själv inte var främmande för svåra situationer, förstod och talade tydligt om den här läran:

”Och vidare, mina älskade bröder, vill jag tala till er om hopp ...

Se, jag säger er att ni genom Kristi försoning ... skall ha hopp ... och detta tack vare er tro på honom enligt löftet.

Om därför en människa har tro så måste hon ha hopp, ty utan tro kan det inte finnas något hopp.”²

Hopp kommer av tro på Jesus Kristus. Han har redan övervunnit världen och har lovat att han ska torka bort våra tårar om vi bara vänder oss till honom och tror och följer honom.³

De som just i det här ögonblicket känner sig förtvivlade eller missmodiga kanske undrar hur de någonsin ska få tillbaka hoppet. Om du är en av dem, kom ihåg att hopp kommer till följd av tro. Om vi vill stärka vårt hopp så måste vi stärka vår tro.

Tro på Frälsaren kräver mer än bara tron i sig. Aposteln Jakob sade att också de onda andarna tror och bävar.⁴ Men sann tro kräver arbete. Skillnaden mellan de onda andarna och kyrkans trofasta medlemmar är inte tro utan arbete. Tron stärks när vi håller buden. Vi måste arbeta på att hålla buden. I Handledning för skriftstudier står det: ”Underverk skapar inte tro, men stark tro utvecklas genom lydnad mot Jesu Kristi evangelium. Tro kommer med andra ord genom rättfärdighet.”⁵

När vi strävar efter att hålla Guds

bud, omvänder oss från våra synder och lovar att efter bästa förmåga följa Frälsaren, växer vår tro på att allt, tack vare försoningen, kommer att ordna sig. De här känslorna bekräftas av den Helige Anden, som jagar bort det som våra pionjärfäder kallade ”bekymmer, kval av varje sort”. Trots våra prövningar fylls vi av en känsla av välbefinnande och en önskan att tillsammans med dem sjunga att ”allt är väl”.⁶

Jag vet att klinisk depression förekommer och vill inte förminska dess effekt. För en del finns lösningen på depression och oro i terapi hos en kompetent yrkesperson. Men för de flesta av oss börjar missmod och rädsla att tyna bort och ersättas av glädje och frid när vi sätter vår lit till lycksalighetsplanens upphovsman och när vi utvecklar tro på Fridsfursten.

En kär vän till mig dog nyligen i cancer. Han och hans familj har stor tro. Det var inspirerande att se hur deras tro lyfte dem igenom den här oerhört svåra tiden. De var fyllda av en inre frid som uppehöll och stärkte dem. Med deras tillåtelse vill jag läsa ur ett brev som en familjemedlem skrev bara några dagar innan hennes far dog:

”De senaste dagarna har varit särskilt svåra ... I går kväll när vi samlades runt pappas säng var Herrens Ande mycket påtaglig, och den tröstade oss verkligen. Vi känner frid ... Det här har varit det svåraste som vi någonsin har upplevt, men vi finner frid i kunskapen om att ... vår Fader i himlen har lovat att vi kommer att leva tillsammans som familj igen. När läkaren hade sagt till pappa på sjukhuset att det inte fanns något mer att göra så tittade han på oss med fullkomlig tro

och frågade djärvt: 'Finns det någon i det här rummet som har problem med frälsningsplanen?' Det fanns det inte, och vi är tacksamma för en far och mor som har lärt oss att lita fullkomligt på planen."

Jag talar till alla som lider, till alla som sörjer, till alla som har eller kommer att få prövningar och utmaningar i det här livet. Jag talar till alla som är oroliga eller rädda eller missmodiga. Mitt budskap är bara ett eko — en påminnelse om det ständiga och trösterika råd som en kärleksfull Fader gett sina barn sedan jordens begynnelse.

"Kom ihåg att det är på klippan, vår Återlösare, som är Kristus, Guds Son, som ni måste bygga er grundval, så att när djävulen sänder sina mäktiga vindar, ja, sina pilar i virvelvinden, ja, när allt hans hagel och hans mäktiga storm piskar er, skall detta inte ha någon makt att dra er ned till eländets och det oändliga lidandets avgrund, tack vare den klippa som ni är byggda på och som är en säker grundval, och om människorna bygger på denna grundval kan de inte falla."⁷

Jag vittnar om honom, att han har övervunnit världen, att han aldrig glömmer eller överger oss, för han har inristat oss på sina handflator.⁸ Jag vittnar om att de som håller hans bud får större tro och hopp. De får styrka att övervinna alla prövningar i livet. De får uppleva den frid som övergår allt förstånd.⁹ I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Sarah DeArmon Rich, i Carol Cornwall Madsen, *Journey to Zion: Voices from the Mormon Trail* (1997), s. 173–174.
2. Moroni 7:40–42.
3. Se Upp 7:14–17.
4. Se Jak 2:19.
- 5.Handledning för skriftstudier, "Tro", s. 186.
6. "Kom, kom Guds folk", *Psalmer*, nr 19.
7. Helaman 5:12.
8. Se 1 Nephi 21:16.
9. Se Fil 4:7.